

குருக்களொருவர் குணப்பட்டது.

[Conversion of a Guru.]

சேட்சு மரியோனார் ஒருவராகிய சங்கன போந்த எட்வார்டுபோட்டெரென்பவரெழுதகிறதாவது:

தூசாரகம். ஆண்டு காந்தியைகாந்தம், எங்கு எழுதேசியோருவர் கலிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவும் வேலவசனத்தைச் சூனங்கூறுதற்குக் கொடுக்கவும் முகாந்தியமாய் துடக்கத்துக் வடமேற்கே பதினாறு கட்டைக்குள்ளிருக்கிற கமலப்பூண்டுண்டு கிராமத்துக்குப்போய் பிரசங்கம் பண்ணுகையில் ஆவருடைய பிரசங்கம் இந்தக்குருக்களையுடைய மனத்திப்பட்டதென்றப் பிரதானமாய், இப்பேச்சுக்கிறிஸ்துநாதர் எங்கள் பாவத்திற்காக மரித்து, எங்களை நீதிமாண்களாகக் கருப்படியும் எழுந்திருக்கிறாரென்ற பேச்சு அவருடைய மனத்தில் மெத்தத் தாக்கிற்று. அல்லவாமல், தலாசாரமேன்கிற ஒரு சிறப்புத்தகத்தை அவர் வாசித்து, அதிற்சொல்லப்பட்டவைகள் அங்குக்குப் பிடித்திருந்தும், சுகுபாராதவன பைத்தியமென்று சிற்தகாலமானவும் அவர்மனத்திற்குத் திருத்தப்பட்டிருந்தும், மேலும் இடச்சிப்பின் வழியைக்குறித்து உபதேசியுடன் இவர் கொஞ்சத்தூரம் ஆலோசனைபண்ணினபிற்பாடு, துடக்கத்துக்கு அவரோடே போய்மடிந்தார்மனம்பண்ணினார். ஆனாலும் எப்படி இந்த இடத்தைவிட்டு உபதேசியுடன்தேவகாலமென்றதே அவருடைய ஆலோசனை. ஏனென்றும், தன் சேஷர்கள் தான் போவதை அறிவதற்கால் மடிபடியும் என்னைபோவதற்குப்பார்க்கின்றார் அவர் என்றும் அயிர்த்துக்கொண்டும் உபதேசியுடன் கூடித் துடக்கத்துக்குப்போனும், சேஷனுக்குச் சமாதானத்தைக்குறித்து உபதேசிக்கவளப் பெருவாமென்றென்றும், நட்சாபமெழுப்பி அவ்விடம் போகத் தீர்மானம்பண்ணினார்.

அவ்விதமாய், உபதேசியுடன் போய் ஒருமாதக் காலமாய் அவ்விடத்திலிருந்து, சத்தியமெனதுவ அறிவில் அதிதூரந் தேறிப், பிரசிட்ட மார்ச்சுமாதம் ஒருநாள் மலையிப்பிரசங்கத்தை அறிதல் கவனமாய் வாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சத்தியம் அவருடைய ஆற்றுவாறிலிருக்கின்றதில், ஆ! என் பாவமே! நானேகொடுப்போல! என்றுவிட்டபடியும், பின்பு கணத்திலிருந்துபோனார். அந்நேரம் போட்டர் அம்மாவும் உபதேசியும் அவரைத்தாக்கிக்க கணமாய் நின்றார்கள். கொஞ்சநேரம் அவருடையபிரயோகம் போட்டர் அம்மாவருக்குக் கொஞ்சப்பேரகனம் கொடுத்தபோது, அவர் அதை வளக்கி நன்றியறிதலுடனே சாப்பிட்டுப் பிற்பாடு அம்மாவையுறும்பு பார்த்து, ஆ! என் மனத்திற்கு இப்பொழுது அதிகம் உதவாமல் என்று. என்னத்தினாலென்று கேட்டே அவர் மறுத்தபரகன என்போடுவதற்கு பாலத்திற்கு இரங்கிப்படியினால் தந்தான் என்று. இவர் சிற்தகாலமாய் எங்கெங்கோ இறந்தபோது கிறிஸ்துமாதம் அறிவில் வளங்கி, துடக்கத்துக்கு வளம்பெறாக எங்கள் பண்ணின் பயனைத்திற்கெல்லாம் எங்கள் போட்டர் திரிக்கார்.

அப்படியாப்பின்னையென்கிற கிராமத்துக்கு இவரும் உபதேசியும் போய் அங்கே அவருடைய முந்திய சிற்த சேஷர்களைக் கண்டு பேசுகையில் அவர்கள் இவருடைய சகுத்தம் நலையும் வேறுபட்டிருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவர்கள் நிறி சிலர் உபதேசியுள்பார்க்கும், ஒம்! உபதேசியோடு இறந்திருக்கின் முன்னெங்கிருக்கும்மேயிருந்த வித்தத்திலும் இப்பொழுது வித்தியாசமாய்மருக்கிறார். முன்னே அவர் மெத்தப்பெருமையாய் தமது சேஷப்பிள்ளைகளுக்குக் கண்டனையுடன் கட்டவன சொல்லி வந்தார். இப்பொழுது அவர் எங்களுக்குத் சாந்தமுள்ளவர் போலே தோற்றமுது. பேச்சிலும் வித்தியாசம் காணுது. முன்னே அவர் என்னை உத்தரப்போலே கோலிப்பார். இப்போது வேறுமையம் மெத்தனவுமுள்ளவராய் தோற்றமுது. இப்பொழுது அவர் வித்தியாசமான ஆளானதெப்படி? இது எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமென்றார்கள். இதைக் கேட்டுப் போய்ச் சிசோனா, சத்தியமெத்தத்தி அவர் ஆத்தமாவிலிருப்பதில், அவர் தாது தந்தனக்களையுத் தற்பழக்கக்களையு விட்டுப் பிரசங்கப்பாணியில் நடக்கும்படி போதுவிடப்பட்டிருக்கிறார் என்றார். அந்நேரம் ஊரவர்களிற் சிலர் சிசோனாது ஆம், நீர் அவருக்கு வேண்டாகாரருடைய மருந்தைக் கொடுத்து அவருடைய மனத்தைக் மேத்திப்போட்டீர் என்றார்கள். அப்பொழுது குருக்கள் முகச் செந்த

ளிப்புடன் சொன்னது.—ஆம் கிறிஸ்துநாதர் எனக்கு நல்ல மருந்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். பிரசங்கத்திற்குத்தையென்னும் அவர் மருந்து என்னத்தையாவிலிற்சென்று அதைச் சுத்திகரித்து என்னை வித்தியாசமான ஆளாக்கிற்று. இந்த மருந்தை நீங்கலும் சாப்பிட்டிருக்கின்றால் சுத்தமாவியிருக்கின்றார்.

காரிருள்முடிய தமது தேசத்துவர்களுக்குச் சலிசேஷத்தைப் போலவிக்கிறதற்கு அவருக்கிருந்த அவாவும், விக்கிரகாராதவன் விண்ணென்று அவர் காட்டின நியாயங்களின் தெளிவும் கூர்மையுமே அவர்களுக்கு மெத்தத் திருத்தியாயிருந்தது. புறம்பான சட்டகாராதனைகள் தேவமையென்று அஞ்ஞானி போருவனுடன் சிறிது கிழமைக்கு முன் அவர் பேசினபோது, சொன்னதென்னவெனில், ஏன் உங்க சடலத்தில் விழுத்கவளப் பூசி நெற்றிகளில் நாமங்களைத் தரிக்கின்றீர்கள். இந்தவிதமான பிரசங்கத்துக்குத் தேவவாய்சில், நீங்கள் போய்ச் சேற்றுக்குதியில் அமிழ்க்கிறதது உங்களுக்கு லேகுவாயிருக்கும். அப்பொழுது நீங்கள் சொல்லுகிற பிரசங்கம் உங்களுக்கு அகப்படும். மேலும் அப்படிப்பட்ட சடங்காராதனைகளெல்லாம் விண்ணென்று சொல்லுகிற சில அஞ்ஞானப் பாடல்களையெடுத்துப் படித்துக்கொட்டினார். அவருடைய அந்த அஞ்ஞானி கவனமாய் கேட்டு அவைகமலமடைந்தவையாகத் துளிந்துகொண்டனர்.

லேனக்க இம்மயம் மாத்திரமே நாம் தேடவேண்டிய பெரிய காரியமென்று நியாயமுத்திரித் ஒருவனுடனே இறந்திருக்கின்ற ஒருநாட் பேசுகையில் அவர் சொன்னதென்னவெனில், சரித்தருக்கேற்ற ஆகாரமே சகலமுமென்கிறார். நாம் கவளப்பற்றியாலு நீர்ப்பாடிச் சேகல்லலாம். அவைகளுக்கு நக்கலே பெரிது. ஆனாலும் அபியாத ஆத்தமாத்காசிய எங்களுக்குக் கொ அப்படியல்லவென்றார். இவர் தமது தேசத்துப் புலவராய் பாடிய பாடல்களின் சொல்லிய சிறிது விசேஷகவன யெடுத்த எங்கள் மகிமை பொருத்தியுட்குசகக்குப் பொருத்தியுட்குசகத்திலே மிகவும் விரும்பும் வளரையிருக்கிறார். இவர் ஞானஸ்நானம்பெற முதலுடன் காலமே இவருடன் சம்பாஷணைபண்ணிக்கொண்டிருந்த போது, நான் அவரை நோக்கி, நல்லது, கிறிஸ்துமாதம் சத்தியமேனென்பதற்குக்கென் திரட்டாந்தமென்று கேட்டதற்கு, அவர் உத்தரமாக கிறிஸ்துவின் உபதேசங்களை என் இருதயத்துக்குட்போய் கிறிஸ்துநாதர்போல என் ஆத்தம அழுகைகளைச் சுத்திகரித்து. என் பணைய கிறித்தியங்களைக் கவனமாய் மிகவும் விரும்பும் வளரையிருக்கின்ற என்மார். உமது முந்தின ஆசாரங்களைல்லாம் தப் பிறமென்பதற்கென்ன அதிகாட்சியென்று நான் கேட்டதற்கு, அவர் மறுமொழியாக அவைகளைல்லாம் பாவவழியுக்குக் கொண்டு போகிறது. ஆனாலும் இந்தமர்க்கமே பாவத்தை விட்டு விலகத்தகிறார் என்றார். அவர் ஞானஸ்நானம்பெற முதலுடன், மார்ச்சு மாதம், உட்கேந்தி, ஞானஸ்நானத்தின் போல் அவருடைய எண்ணக்கொண்டபடியென்பதை அறிந்தகொள்ளும் நோக்கமாய் அவருடனே நான் கொஞ்சத்தூரம் பேசிக்கொண்டு வருகிறபோது, நான் அவரிடம் கேட்டதென்னவெனில், நல்லது நீர் ஏன் கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம்பெற விரும்புகிறீர் என்றதற்கு அவர் மறுமொழியாக, நான் அஞ்ஞான முத்தியென்கெனல் வளவற்றையுமே கழைக்க கிறிஸ்துவென்னும் நாமத்தைத் தவிர்த்து விரும்புகிறேன். கிறிஸ்துவின் கட்டவனக்கமலமடைந்திற்றுப்போது நான் சாப்பிட்டல் கூடாது. என் மனதுக்காறுதலுமில்லவென்றார். அப்பொழுது நான் கேட்டேன், நல்லது மற்றொருவளவற்றிலும் நான் எங்கள் பிரசங்கமத்திலுண்ணமாதது உமதுமனத்திற்குஇந்தமர்க்கத்தைத் தவிர்த்துகொள்ளும்படிக்கு உமமேவையில்கட்டித்தென்றதற்குஅவர்களுக்கு உச்சாகத்தடும், ஆம், உயா, எங்கள் பாவத்தக்களாக கிறிஸ்துநாதர்சிலுவையிலிருந்தார், எங்கெங்கே சகந்தமதுசகந்தருக்களாக மரித்தது எல்லாவற்றிலும் ஆச்சரியம்; இதே என்மே மரித்தது எல்லாவற்றிலும், நான்சொல்லுகிற சிலுவையிலேயுள்ளபட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறேன். அது யூதருக்கு இடறும் கிரேக்கருக்குப் பைத்தியமுமாயிருக்கின்றது. ஆனாலும், விசுவாசிக்கக்கோ கிறிஸ்துவாவனார் தேவவாய்சில் வேறுவாய்முடியிருக்கின்றது அப்போதுமத்திய பவுல் சொன்ன உண்மையின் திருட்டாந்தம் எவ்வளவு

அவலங்காரமாய் இருக்கின்றதென்றார். ஞானஸ்நானம் பெற்றபிற்பாடு உமது நடை என்ன விதமாயிருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டதற்கு அவருத்தரமாக நான் பரிசுத்தத்துமே நடந்து கிறிஸ்துநாதரைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டுமென்றார்.

அவருடைய கவயற்புப்பற்ற தூசாரகம் வாழ்க்கையிலே உமக்கு உதவியுள்ளதுமே அநேகம் கடிமியிருந்தது. உமத்தில் என் கையினால் ஒரு ஞானஸ்நானம் பெற்றார். அதன் பிறகு அவர் கிறிஸ்துவனுக்குரிய நோன நடைபுள்ளவரையிருந்தார். அவர் நடை அன்னுள் முதல் இன்னவவரைக்கும் நோனமாய் திருத்தியுமாயிருப்பதால் கர்த்தாவுக்குத் துதிசெலுத்தகிறோம்.

நீர் என்னசொல்லுவீர்.—இரண்டே வருடக்காலமாகியசொல்லப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படித்ததோமாக கோப்புள்ளும்மேலையுள்ள தேன்சமூத்திரத்திவானொருவன் தன் சினேகிதனுடன்சுடிப் பயணம்பண்ணுகையில், ஒருநாள்மாரத்திரி ஒரு கூட்டத்திற்குப் போயிருந்தான். அதிலிருந்து தேவபத்தியில்லாத நியாயவாதிபோருவன் தோமாநகரத்திற்குக் கேட்கேன்விகளையும் அவைகளுக்கு அவன் கொடுத்த மறுமொழிகளையும் சனங்கள் கேட்டுப் பொழுதோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, தோமாஸ்என்பவன் போழிப்பொருவாசக் சொன்னதென்னவெனில், நானே ஒரு அஞ்ஞானப்பிள்ளன். நான் இவ்விசம்பாணையிலே விடுமே பிழைஉங்களுக்குகொரு பொழுது பேசிக்கலாயிருந்தகொண்டேயுமே அந்நியமல்ல. ஆனாலும் இத்தென்பரியுடனும் சிக்கிரம் கூடப்படும். நாங்களைல்லவரும் அவ்விடத்திற்குப் போவோம். அந்நேரத்தில், நீங்கள் கர்த்தராகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவில் அன்புபுகழ்ச்சிக்கொண்டேயுமே மரித்தீர் எங்கள்விரைவாய் மாத்திரம் எங்கெங்கெனக் கேட்கப்படும். அந்தத்திலிருந்து நானே ஆம், நெசிக்கிறேனென்று சொல்லக்கூடுமென்று நம்புகிறேன். ஆனாலும் நீரென்னசொல்லுவீர்என்று நியாயவாதியைக் கேட்க, அவன் மௌனமாயிருந்தான்.

அவர்களிருந்த அறை முற்றும் அமர்க்கையாயிருந்தது. கடைசிபாக, இந்த நியாயவாதி சொன்னதென்னவெனில், இப்பொழுது நெருக்குதலுமேயுமே விட்டபடியால், தாங்கொரு பேசக்கூடம் வைக்கவேண்டுமென்றும் அதைத் தோமாஸ்என்பவன் நடத்த வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டபோது சகலருக்குச் சமத்திக்கத் தோமாஸ்என்பவன் அதிக சாந்தமாகவெல் உருக்கவிரகமாய்கவும், கடவுளை நோக்கிச் செம்பண்ணுக்கையில், இந்த நியாயவாதியுடைய பேரமையு அவனுடைய கல்விச் சாமர்த்தியத்தையும் எடுத்துச்சொல்லி அவனுக்காகப் பிராந்தியவண்பண்ணி அவன் கிறிஸ்துவின் மூலமாயுண்டான இரட்சணியில் வழியை அறிந்தகொள்வதற்கு இடமுண்டாக வேண்டுமென்று மனதுகுளுன். அவன் எண்ணத்தோமாஸ்செம்பண்ணுக்கையில், நியாயவாதியுடைய உணர்ச்சி அனவுக்குத் திடுக்கிதையில், அவன் உரத்த அழதான். கூட்டத்திலிருந்து சனங்களெல்லாவரும் பாதிப்பித்தார்கள். அவன் அழத அழகை பேசின பேசுக்கு வேண்டாது. சிக்கிரமாகக் கூட்டத்தை முடித்து அவ்வமே தன்னை அறைக்குப் போய்விட்டார்கள். ஆனாலும் நியாயவாதிகளோ ஆறுதலில்லா, திருந்தது. நீரென்னசொல்லுவீர்என்று தோமாஸ் கேட்டகேள்வி அவனுடைய காதிலே கிணங்கி கட்டெதப்போலிருந்தது. மனவெதவனபோட தன்னுடைய அறையிலே உலகவாதிகளிருந்தார். பரபரனுடைய ஆவி அவனுடைய மனதைப் புதிதாகின்றது.

பணையாக எந்தத்தீமைக்கும் வேர்.—பேர்போகப் பிரசங்கயோருவரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட சரித்தரிமையில் ஒரு விசேஷ முன்னோதான் சொல்லுகிறாயிததை ஒரு மனிதன் நோன்கிலும் விளங்கிக்கொள்ளவிரும்புகின்றதைக் கண்டு ஒரு கடந்தாசியை எடுத்தது கடவுளென்றவார்களுடைய எழுதி அந்தமனிதனிடத்திற்கு எட்டி. இதை நீ காண்கியோவென்றார். அந்தப்பவன் ஆமென்றான். அந்தகாலத்தையு ஒரு நெருக்கத்தினாலே முடின பிற்பாடு இப்பொழுது அச் சண்ணுக்குத் தெரியுமென்றார். அது அவனுக்குத் திகைப்பாயிருந்ததென்றும், உலகத்திலே சத்தியமுக்குச் சிறப்பமாய் தான் அதிகம் வந்தவன் உப

பாடுகள் செய்யவேண்டியதுடன் பொருள், அதாவது அந்தக்கவுணக்காலுமல் தன் கண்களை மறைத்து இதழை, அதாவது அந்நப்பணக்காரனின் குறமுறையோடே மட்டிட்டிருக்கோண்டான்.

உதய தாரகை.

தமிழகம் இல. மார்க்கிஸ். உ.இ. ம. வ.

நீராடும் முறையும் அதன்பலனும்.

[Use of Water-Bathing.]

நங்கள் சரித்திரத்தோலிலுள் ஈழத்துந்தொழில் மிக முக்கியமானது. அது தன் தொழிலைச் சரிவர நடத்தும்போது மனுஷன் சென்றபாலுக்குக் கவனம் யாகவும் அது குழம்பும்போது நோயாளியாகவும் போகிறது. அது தன் தொழிலைச் சரியாக நிறைவேற்றப் பவற்றில் மிக அவசியம். அல்லாதிருக்கில் தொழில்நிபுட்கும் ஊதனது அறிந்துவாரங்களை அடைக்க அந்தவாரங்களை களிக்கப்படும் அசத்தப் பொருள்கள் போக வழியின்றி இரத்தத்துடன் நின்ற வழியை உண்டாக்கும். இவ்வித அசத்தப்பொருட்கள் கணபடுவதெவசியமென்பது, நமது போசன பானங்களில் எட்டில் ஐந்துபங்கு சுவாசத்தின் மூலமாய்த் தோலின் மூலமாய்க் கணபட்டுப் போகின்றதென்று சந்தேகிய சமுத்த வகுஷமாகப்பண்ணிக்கண்ட சோதனையினால் விளங்கும்.

வயித்தியத்துக்குப் பரிசுரிமாருடனிருப்பவர்களில்லத்தவன்பேர் சிலைமகோராகக் குளியாமல்விட இவர்களின் மேல் குட்டைகொள்கின்றவன் ஊதனையினும் முடப்படுகின்றது. ஒரு கவனாளியை நோயாளியாக இலையமாத்திரம் போதுமே. அவர்களிலும் இவர்களை அதிக கவனமாகப் பரபரப்பிப் பது அவசியமல்லவா.

இன்றுமேதவன்பேர் குளிப்பு முழுக்கின் தவறிலும் தன்பவாளாதிருக்க. குளிப்பு முழுக்கு மிக அவசியமானதும் சரித்தருக்குச் சவுக்கியமானதும் தான். ஆனால் அபேதமான முறையையாய் நடப்பிப்பது அவசியம்.

தண்ணீரைப் பரிமாற்றத்தைப்பற்றிச் சிலகாரியங்களைச் சொல்வோம். உப்புத்தண்ணீர், கிணற்றுத்தண்ணீர், மழைத்தண்ணீர், ரேனுவண்ணீர், இலையகளிற் கிணற்றுத்தண்ணீரைப் பரிமாற்றத்தைப் பற்றிமாத்திரச் சொல்லுவோம்.

சகதன்பபெண்ணும் இரவேனையகளிளும் இதைப் பரிமாறவேண்டியதாலால் இக்காலங்களில் பாவிக்கும் ஒழுகை முறையே சொல்லுவோம்.

தண்ணீரைப் பச்சையாய், நகசுத்தாய் அல்லது குடியாய், அதைச் சாரம் முழுவிலும் அல்லது அதின் ஓர் பகுதியிலும், இன்னமுறை உன்னாய் அல்லது புறம்பாயும் பரிமாறலாம்.

இம்முறை சகவேனையிற் பரிமாறும் ஒழுகைச் சொல்லுவோம். இவ்வேனையிற் பச்சையகளிளில் அயிற்றித் தில்லது அதை மேலிலுற்றி ஸ்நானம் பண்ணலாம். பின்சொன்னதே இவ்விதவந்தக்கும் உத்தமமுமானது. நீராடவேண்டியதும் பிரவேசனத்தையும் பூணமாய் அடையும்படி பின்னாற் சொல்லப்படும் முறைகளைக் கவனித்து நடப்பது அவசியமாகும்.

சுவது, ஸ்நானம்பண்ணும்வேளை காலையே காலவேனையாய். வெயில் ஏறும்வேளையாக, சு, ம, வணியோ நற்சமயமாகும்.

வது, இரைசுத்தமின்கிற் திருத்தியாய்ச் சாப்பிட்டவுடன் ஸ்நானம்பண்ணும் அல்லது ஸ்நானம் பண்ணியவுடன் சாப்பிடல் தகாது. பசியற்கொஞ்சமுதல் களைத்துவேளையாய் நல்வேளையாகும்.

சுவது, நீராடுந் தண்ணீரின்ளவும் அதைப்பாலிக்கும்விதமும், தண்ணீர்மட்டும், கறாக்கிப் பாலப்பதும் அவசியம்.

சுவது, கறாக்கியாடத்தக்கதகா வேகுமேத தண்ணீரில் நிறுத்தல் தகாது. நாவலக்குப் படைத்தண்ணீர்மேலிலுற்றிப் பின்னதுதேவதுட்ட பின்னும் அவ்வளவு தண்ணீர் ஊற்றியவுடன் மேலாக் கப்பச்சும.

பிரியமானும் பருக்கின் சீலையால் மேலில் அனுஷண்டாதுபடி உஞ்சுவதும் உத்தமமுமானம். ஸ்நானம்பண்ணுமையால் மேலிற் கார்புவீசுவததிக. ஆன்செய்தியாகில்அதிசுதித்து.

இத்தல் சரிசமங்குது சரிவரலாவல் அவசியம். ஆதலால் ஸ்நானம்பண்ணுமையிற் கார்புவீசியில் அதிஜனுஷண்டாதுக் கூதலால் சடத்திரிபத்தம் பாலையினான இடம் எங்கேயோ அங்கே உள்ள பம்பி, இரும்பு, காய்ச்சல், கழிச்சல் முதலிய நோய்களை உண்டாக்கும்.

சுவது, ஸ்நானம்பண்ணியபின்செய்வது. கால் மணியோடலம்போல சரிசரியாய்ப்பண்ணிப்பின் சாப்பிடும்வேளையாகிற் போசனம் பண்ணலாம்.

பிரமதேசம்.—இறங்குள் நகரியிலே இருக்கின்ற பிராஜாசாவனவர் அவ்விடத்திலுள்ள இங்கில்காரக் குடிசேனங்களை நெருக்கி உபத்திரவத்தைப்படுத்தினால் இந்துதேசத்து அரசாட்சியார் சற்றே முழிப்பாயுதல்கவேண்டியதற்கான இடமாயிற்று. எப்படியென்றிற் பரதானமாய் அந்த இராசாவானவர் கற்பித்தான் லாவலின்பவரை வாதித்து மிகுத்தன்னமையாய் அவருக்கிடக்கண்செய்த அவர்படுத்திற் சிறிது பணத்தை அதைச்சித்தக்கோள்னப் பார்த்தான். மேலும், பிரமதேசப்பாவையிலே சொல்லிக்கடிய வம்பான வார்த்தைகளை லாவலி என்பவருக்குச் சொல்லி ஏசினதும் தான், அவரொரு பயித்தியகாரனென்றும் அவர் தனது அரசாட்சிக்கு விடோதம் பேசினாரென்றும், தான் விடுஞ் சாட்சிகளை அழிக்கத்தக்க சாட்சிகளை விடுகிறதற்குத் தனக்குறித்தென்று அவர் நினைக்கிறதென்று சொல்லி இவ்விதமான அநேக கஞ்சுகாடுகளைப்பண்ணி, அவரை நிர்த்து வந்ததமன்றி அதினிமத்தம் இராசாவானவர் சொன்னதானது, இவ்விதமான பயித்தியகாரன் எப்போதாவதுவிருந்தானென்று வளரகுதல் கேள்விப்பட்டதன்கா—இருந்து வருடக்காலமாக இறங்குள் நகரியில் இப்படிப்பட்ட பயித்தியகாரனிருந்ததில்லையே. நான் அவனுடைய கப்பணப்பிடித்த அவனுக்கு விலங்கு போடுவியப்பேனென்று. அல்லவாமென்று இந்த இராசா கற்பித்தானுக்குச்செய்தபிறதான போல்வாரப்பண்ணெனவெனில், அவர் இருபது நாள்வரைக்கும் ஒவ்வொருநாளும் இரண்டு கட்டை தூரத்தக்கப்பாலுக்கிற தனது வீட்டுக்கு வரவும் கட்டடாய் பண்ணப்பட்டிருந்தார். மேலும் அவரைப் பிடித்து வெயிலுக்குத் தானனுக்கு ஏற்படுத்தி மழைவெள்ளத்திலே நின்றதோவாய் அதினால் அவருக்குச் கவினம் வரவழைப்பண்ணினார். இன்னும் இராசாவரையடி மற்றும் உத்தியோகநிற்குமும் அவனுடைய வீட்டுக்கேகவேண்டியாட்டகமும் அவருக்குச் செய்தவங்க இருக்கின்ற கவையுற் தொந்தரவுகளையும் அவர் சமாதானத்தோடுக் தாமதமையான சிங்கதையோடு சேர்த்துவங்க தான்.

அமேரிக்காவில் அரசாட்சியார் இறங்குள் நகரியில், வியபார முயற்சிக்கான ஒரு ஊதனத்தை யேற்படுத்த யிருக்கிறுக்கெனென்று ஒரு பேச்சுண்டு. அது காரியம் கைகடி வழியாமாறும், அதிகமேன்மையுண்டாடுவதென்பதற்குச் சர்க்கேயில்லைய. அல்லவாமென்று அவ்விடத்திலுள்ளபாவிக்கப்படுகிறாதிபத்தியத்துக்கு உதவியாகஒருபோர்க்கப்பலஏற்படுத்தி அதின் வழியாகச் சகல பிரதேசத்தவர்களும்வந்து யாதொரு தொந்தரவுமில்லாமல் வியபாரம் போக்கதாத்துப்பண்ணிப் போகவும் ஏதுவாயிருக்கும். இவ்விடத்திலே ரசியிக்கப்பட்டுத் தானுதிப்பியை இறங்குள் தேசத்தவர்கள் துறமாயும் நடத்தச் சம்பவித்தால் அமேரிக்காவிலிராசாட்சியார் அவர்களை வெவ்விடம் விடமாட்டார்கள்.

மேற்கோல்லப்பட்ட கற்பித்தான் லாவலி என்பவரை இறங்குளிராசன் அவதாரம் நடத்தின காரணம் யாதென்பதை அறியப்படக்கூட அவன் அப்பேச்சுச்சம்பல்த் நோக்கமேதென்று கேட்டபடிக்குத், இந்தியா முழுவதையும் அரசாங்குகின்ற இராசா இன்னேடு போர்க்கப்பல்வகளை இறங்குளுக்கு அனுப்பியிருக்கிறதமன்றி யுத்தத்துக்கான முயற்சிகளை பண்ணும்படிக்குத் கட்டடவா கொடுத்திருக்கிறார். இறங்குளிலிராசா போருக்கு ஏற்ற ஆயித்தப்பண்ணினால் அதிச்சகம் போர் நடக்கும்படிக்கு இங்கில்காரர் துறமாயிருக்கிறுக்கெனென்று தேரியவருகின்றது.

மதுபானவிலக்குச்சங்கம்.

[Teetotal Society.]

இலங்கை அரசாட்சியைச் சேர்ந்த வடநாடுபற்றில் அநேகம் பிரபுக்கள் குடிவெறியினால் வேகுடுகென் ஊரிலுள்ளபெருகுதென்றென்கிற, அதைத்தடுத்தும் குற்றாரிதாய்ச் சிறிது பிரமதேசங்களாய் பண்ணிவருகிறுக்கென்பதை மதுபானவிலக்குச் சங்கத்தவையார்கள் கேட்டுச் சந்தோஷப்போவாரெனென்று கம்பிக்கேற்ற. குடிவெறி அநேகத்தொகளுக்கு ஏதுவாயிருக்குதென்பதை அநேக கர் கண்டுகேட்டு, அதற்காகப் பரிதாப்பப்பட்டாலும் அதை நிறுத்துகிறதற்கோ யாதொருமுயற்சியும் பண்ணும் இறங்குள்கள். ஆனாலும் இச்செவலோவென்றால், வேதாசுமத்திற் சொல்லப்பட்ட பிரகாரம் கள்ளக்கையால் அகப்பட்டிருந்ததென்காரியக் காரணத்தொகுது துறமாயிருக்கிறுக்கென் மதுபானவையான ஆசாரியனும்வெலியனும் கண்டுவிடவிடப்போனபிரகாரம், இவர்களுள் தங்களுக்கு அதிதரக் கவனவாயில்லையென்று விட்டுவிடாமல் அதைப்பற்றி முயற்சிபுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

இவ்விடத்திலுள்ள தவமைக்காரமுதலிய பிபுக்குகளுடன் நங்கள் இதைப்பற்றி யோசித்தவடத்திலே அறிந்தசெய்தியெனவெனில், தங்களுள் அரத்த, கள்ளமுதலிய மதுபானங்கள் தங்களுள் சூச்சிகளில் விலைப்படாமல் தடுக்கச்சம்பவித்தும் அரசாட்சிக்கு அது விநோதமென்று பயங்கிருக்கெனென்றும் இப்பொழுது அரசாட்சியார் கண்ட நாடுகளில் அநேகத் தவறவண்களை எடுத்துப்பாட்டுப்பாலாறுத், சனங்களுக்குப் பிரியமான இவ்விடமேலாவும் அவைகளை நிறுத்துப்படித்து ஆயத்தமாயிருப்பினாலும், குடிவெறிப் பதாங்களை உட்கொள்ளாமல் விலக்குதப்படி விலக்குதக்கப்பட்ட மதுபானவிலக்குச் சங்கங்களுக்குத் தங்களுள் தவையர்களாய் வரும்படிக்கான விருத்ததைக் காட்டுகிறுக்கிறார்கள். இறங்குள் சட்டத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இறங்குதிரைவருடகாலமறும் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கடத்தில் ஒரு மதுபானவிலக்குச்சங்கத்திலுள்ளபட்டிபுருத்தென்று. அவ்விதமாய் செலவு மானியம், தேவலிப்பதனும், சாவடிசேரி, ஊர்காவத்துறைமுதலிய தலங்களில் இரண்டுப்பட்ட சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தமாதம் இறங்குதேதி தேவலிப்பமையுக் கூடின சங்கத்திலேருக்குறைய நானூறுபேரவையு வந்துகடி இன்னே முன்று மணித்தியாலமாக அலையுமிப்பேசப்பட்ட வித்ததாந்தவனையாய், வசிக்கப்பட்ட சங்கத்துக் கட்டளைச்சட்டங்களையும் அதிக் கவனத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சங்கத்தின் சபாநாயகனென்று மற்று அதைச்சேர்ந்த உத்தியோகநிதர் சகலரும் அந் கோவிற்பற்றும் சனங்களிலிருந்து தேரிலிட்டு, க்கப்பட்டார்கள். கட்டம் முகிந்திற் பின்னும் வழைத்தாது பேரவையுக்கு யோக்கியமுள்ளவர்கள் சந்தோஷமாகவுத் தெரியமாகவந்துகடப்பம் வைத்தார்கள். முன்றுமாதத்திற்கு நேரமுறை இச்சங்கக் கூடுப்படிக்குத் தீர்மானித்திருப்படியால் அதைப்போர் கைகொடுப்பகாரவருவார்களென்பதைக் ஐயமில்லைய.

மாத்துறை.—இலங்கை அரசாட்சியாருக்கு.

உத்தியோகமாய் நிற்கின்ற ஒரு பறங்கியினால் உபதவபுதன் சனோதரன் இச்செலவு புத்தகத்தைப்பற்றிக்கு குறாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட வேளையில், மஞ்சள்கி தரிக்கப்பட்டதில் விசாரைக்கு விசாரை மேதானங்களுடையுடம்பாரம் நடத்தப்பட்டான். இன்னும் அந்மார் தங்கள் மார்சுத்திற்குச் செரும்படிக்கு உபமாய் அவருடைய இங்கில்காரப் புருவென்கண்டு குருவென்று சிங்களக் குறமார் ஊர்வலென்கட்டிபுருக்கள்.

அருங்காட்சி.—இப்பொழுது புதன் வக்கி.

திக் குரியனுக்குக் கிட்டொப்போகின்றது கேட்டிலே மாலவெள்ளியாய் வானத்திற்குத் தல்கின்ற கக்கிரனுக்குச் சிறிது பானைக்குக்கேடு நெருத்திக்காய் அடிவானத்திற்குக்கிட்டக் கோற்றானவுக்குக் காணப்பட்டும். புகுண்டையே சீக்கிற்று குரியசின்னத்திற்கும் மலத்திராரமுதல்கள், கைதாரம் ஆருந்தேதி குரியனுடனேகூடுகிறும். கக்கிரனும் புதுனும் துறாசியிலே கூடிக்கின்றன.

போற்புதையல்.—ஆஸ்திரலியாவைச்.

ந்ந்திரபினிஎன்றும் ஊரின் கிரியைவான்றும் இருபதிலுறியில் பவுள் விலைபெற்று மொன் ஏற்பட்டவேருகின்றது. நிலத்துக்கு அடிப்படைமேல் போனனிருக்குதொவன்பதைச் சோதித்தபடி புதுனும் பதிலுறையுத்துக்கு வேட்டிக்கேடு போனையில் ஒவ்வொரு அடிக்கும் மொவெளிக்கிறதாகக் கண்டன.

சிங்கப்பூர்.—உதுதாரகை இருபத்திரை.

ஞ்சுச்சிகை தொன்னுறம்பக்கத்திற் சொல்லப்பட்ட கப்பலிற் கலகப்பண்ணினவர்களைச் சிங்கப்பூரில்வள்கி ஈறுபொனைக் கொன்றபோலவபதின்முன்றுபேரைச் சீவனுள்ளவருக்குப் பிழைக்கேற்றிப்போடவுக் தீர்மானமாயிருந்து.

மிசியோனரிவருகை.—கொழும்பிற்.

கமிசியோன் சங்கத்துக்குமருக்கு உதவியாக வந்தபேர், ஸ்நான சங்கத்துக்குமருக்கு உதவியாக ஒருவரும் இங்கிலாந்திலிருந்து இச்செலவுமும்புக்குவந்து சேர்ந்தார்கள்.

MORNING STAR.

Jaffna, December 25th, 1851.

OUR PAPER.

The Morning Star newspaper was commenced in January, 1841, published semi-monthly in nos. of 8 pages quarto, and sold at four shillings per copy, per annum. The paper, as the title page shows, was "devoted to education, science and literature,—to the dissemination of articles on agriculture, government, and religion, together with a brief summary of important news." It was published mainly in the Tamil language; but many of the more lengthened and important article were given in diglot, both in Tamil and English. Others were published exclusively either in the Tamil or English, as might be most appropriate to the class of readers for whom the articles were designed.

The Star originated in the need that was felt of some publication of the kind, as a sequel to the course of study given in our educational establishments. By furnishing so great a novelty as a newspaper in the native language, we sought to accomplish a three fold object—bearing upon the enlightenment of the community at large. (1.) To awaken in them a desire, and to form among them the habit of profitable reading. (2.) To furnish them, in suitable portions, with standard publications for continued reading and progressive improvement, after the interest of a newspaper had passed away; and (3.) to bring native subscribers into the intellectually healthy practice of purchasing the books they read.

On the plan at first proposed, the publication was continued with unabated interest on the part of the publishers through a period of six years. The principal ground of complaint and discouragement was, the want of punctuality in payment on the part of subscribers. It was found that on this account, principally, an unsatisfactory balance was brought from year to year against the printing establishment. This loss was patiently borne by the American Mission from a conviction of the public utility of the publication.

But in order to suspend their gratuities in this department, and in the hope of appropriately reaping from what had already been sown, the publishers resolved to enter upon a new series of the Star, and on a surer basis than before, from the commencement of the year 1847. The paper was reduced to one half its former size—the price proportionately diminished, and in all cases prepayment required. On this foundation the continuance of the paper was suspended upon its own merits and influence with the public. The result of the first year's experiment was encouraging. "The accounts of the year," says the Editor at the close of 1847, "show a small balance in favor of the paper." Subsequent results, however, have been less gratifying. The number of punctually paying subscribers has considerably decreased. This declension may be accounted for in part from the very nature and design of the publication. Our paper, small as it is, is made up in reference to four classes of readers, who are, as it regards the point in question, very diverse the one from the other, viz: the great body of the Hindu population; educated and partially anglicised Natives, Burglars, and Europeans. To each of these classes, we have indeed somewhat to say. But it will be readily perceived that in making up our half sheet in reference to so great a diversity of readers, we shall occasionally miss our mark and spend our strength in vain.

Not consenting to it that the publication be a losing concern, in a pecuniary point of view, we have deliberated on the alternative, either of allowing the Star to set, at the close of its eleventh annual revolution, or, of attempting to redouble its velocity and increase its brilliancy, for

A third series of the publication might be, in the form of a weekly newspaper of its present size—alternately made up one week in Tamil, to meet the wants of those who use the Tamil language only, and one week in English, in reference to the educated natives, whether Tamilians or Cingalese, and to the Burglars and Europeans. There are important subjects within our range as conductors of the Morning Star of common interest to these several classes; nor can those of one class be wholly uninterested in what may be appropriately addressed to either of the other two.

The Tamil and English department of the paper thus made up, would, of course, be furnished separately or conjointly to meet the wishes of subscribers, and the price demanded be in due proportion. By such an arrangement, we might hope to do better justice to ourselves, and to the several classes of the community whom we would serve,—more especially to the Tamil people, for whose sake "for better or for worse," we have become voluntary exiles in this strange, and on the whole, "goodly land." But we are not prepared to enter upon a third series of the nature above indicated. We rest in the conviction, that if the publication, on its present very moderate and advantageous terms, be not sustained by a sufficient number of subscribers promptly paying in advance, to indemnify our establishment against pecuniary loss, it is not expedient for us to continue it.

And that there may be a distinct understanding on this point between our subscribers and ourselves, we would hereby formally apprise them, that we shall regard the practical response they may give to this our proposal for the year 1852, as furnishing the requisite information, for determining as to whether the publication be continued or not, either in its present or in a modified form, after the close of another year.

Resting the subject on such a foundation, we beg leave to indicate in a few particulars what we should regard as an encouraging response. In doing this we have special reference to the educated natives of the island, for whose benefit the paper was originated and in whose welfare we have some special interest.

We should consider it an encouraging response, (1.) if those who are in arrears would manifest their interest in the continuance of the publication, by making immediate payment and thereby remove the principal obstacle to its continuance.

2. We should regard it, as an encouraging response, should we find on our list of prepaying subscribers a majority of that large and interesting class of educated natives, who are now reaping the avails of their education, and on whom our hopes have been placed that as they came forward in life they would cooperate with us, in our labors to enlighten and improve their fellow countrymen.

3. If our subscribers, on receiving this proposal, would make a special effort to double the number of subscribers in the locality in which they reside, we should confidently expect that a third, and an improved series would, in all probability be called for at the commencement of 1853.

Seeing that we are now, in thought and feeling, brought into so close contact with our native friends, the educated natives, we are impelled to render them a service extraordinary, by throwing in a pointed caveat, that strict integrity—promptitude in meeting the demands of justice and of common honesty,—not to say, a beginning of liberality in contributing to objects of public utility, are fundamental requisites for ultimate and permanent success on their part, if they would rise to places of power and trust in society, and thus show themselves worthy of the boon which the government and society at large are ready to bestow upon the justly deserving. These cardinal virtues must be assiduously cultivated from the very outset, for "he that is unjust in the least, is unjust," and will continue to be unjust, "in much." We are the more earnest and urgent on this point, because our fears have been roused, by certain instances that have fallen under our notice, in which, individuals from the educated natives seem to suppose that they may, with impunity, be found delinquents, in the cardinal points referred to, in proportion to their high standing in society, and their amount of income. Alas, for our educated young men, if they follow in the wake of such examples!

In regard to our paper for the ensuing year, we may remark that the object of it and manner of conducting it will be substantially the same as in years past. In addition to ordinary topics, we purpose giving some prominence to the three following subjects:

1. Native female education, as lying at the foundation of national improvement and social happiness.
2. The temperance movement, more especially the new feature of it, as conducted by the natives themselves.
3. The discussion, in reference to practical illustrations of the question, (which we regard emphatically as a question for the times,) How can we make the most and the best of the resources within our reach, "in loco," for the enlightenment, evangelization and final salvation of the native inhabitants of the island—more especially of the inhabitants of this northern province, paravenature that these, in their national or associated capacity are to be the favored first fruits, unto the Lord, from the renovated and populous race of Hindus, now numbering one hundred millions strong.

In conclusion, as we have decided upon one or two changes, (one of which gives great encouragement to Native Agents, by which we hope they will be incited to extend the circulation and usefulness of the Star) we particularly invite the attention of all to the

TERMS OF THE PAPER.

A single copy 2 shillings a year. Mail subscribers, free of postage, 4 shillings.—TO BE PAID IN ADVANCE. If payment is delayed beyond the first quarter, 6 pence extra; if beyond the second, or July 1st, 1 shilling. To Native Agents, who will send ADVANCE PAY for 5 copies, we will send the 6th gratis, and at this rate for any number of copies.

Advertisements inserted for 3 shillings a square; less than a square 2 shillings. At this rate each will appear twice, if the advertiser so requests.

All notices of deaths and marriages will be chargeable, as advertisements.

Communications must be paid post to receive attention. The following persons will act as Agents for the Star.

- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- POINT PEDRO—Mr. J. WHITE.
- CATTAVEL—Mr. E. J. ROBINSON.
- TRINGOMALAI—Rev. E. J. ROBINSON.
- COLOMBO—Messrs. P. B. FERNANDO & SON.
- KANDY—Mr. L. LAWTON.
- TRANQUEBAR—Mr. JEDDIDIAH ADAMS.
- BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
- MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
- ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COE.

FORMATION OF TEETOTAL SOCIETIES.

The friends of temperance throughout Ceylon, as well as on the continent of India, will rejoice to hear that many of the most respectable native gentry of this province, are getting their eyes open to the evils of intemperance, and feeling the importance of combining together to do all that in them lies, both by precept and by example, to stop the torrent of liquid poison which is threatening to overwhelm themselves and their friends and neighbors. Through many of them have for a long time seen and deplored the evils of intemperance, as it has been rapidly increasing in the province, they have, till recently, been like the priest and the Levite, who, when they saw the man that had fallen among thorns, and was lying bleeding and wounded, "passed by on the other side."

We learn also by conversation with respectable natives, that the fear of offending their rulers, has hitherto prevented many—especially the headmen, from doing anything to oppose the sale of arrack and toddy. But as they have now learned that His Excellency the Governor has already done away with many of the taverns in the interior, and is ready to do away with others in places where they are not needed, they feel themselves at liberty to express their real sentiments and to unite in the formation of temperance societies on the principle of total abstinence from all that intoxicates. A large and respectable society, on this principle, has for two years existed in connection with the Seminary at Batticaloa; and more recently others have been formed at Chavagacherry, Manepy, Tillypally, and at Kaitees.

As it was our privilege to be present at the formation of the society at Tillypally on the evening of the 5th inst., a few facts respecting it may be interesting to our readers.

All the officers of the society with the exception of their president, were chosen from among the natives of the parish. The meeting was held in the large church at Tillypally, and an audience of not less than 400 respectable natives listened with great attention and interest, for two or three hours to the reading of the constitution and to several addresses delivered on the occasion. At the conclusion of the meeting, a paper was presented and 76 persons came forward voluntarily and signed the pledge of total abstinence from all intoxicating beverages. Among these were very many of the most respectable men in the parish. It is intended that quarterly meetings of the society shall be held in the same place, by which means the number of subscribers to the pledge will undoubtedly be greatly increased. Even the heathen are delighted to find that they have so much in common with the missionaries and that in promoting the cause of temperance, they can unite with them and with native Christians, on common ground. We are glad to hear also that the formation of similar societies, is contemplated in other parishes. We wish them every success, and hope that they may speedily be formed in every part of the province as well as in other parts of the island. In this way, and in this only, can they feel safe, and protect themselves and their families from this devastating scourge.

STEAMBOATS ON THE INDUS.—We learn from a notice in the Friend of India, that Lord Dalhousie, Governor General of India, has established a monthly line of steamers upon the Indus, from Kurrachee to Mooltan, a distance of 800 miles.

A survey of the Upper Indus and of the river Jhelum has been for some time in progress, and it is thought that in the course of the ensuing year steamers may run to Kalabugh and Jhelum, which places we should judge are at least 600 miles from Mooltan. Thus the great improvements of the western world are making slow but sure advances in India. It will not be many years, we trust, before small steamboats will be constantly employed in the carrying of passengers and goods between Ceylon and Madras and other ports on the continent.

MISSIONARY.—We learn from the Colombo Observer that three missionaries lately arrived at Colombo from England. Two of them are to join the Church Mission. The other, Rev. Mr. Davis, is a Baptist Missionary.

Rev. Mr. Pettitt is delivering lectures, at Colombo upon the Bible and its connection with modern science.

LETTERS TO EDUCATED YOUNG MEN—No. 5.

MY DEAR CHRISTIAN FRIENDS:—Owing to circumstances which it is unnecessary for me to mention, a considerable space in this issue has been left blank. My last letter, however, is included in the last issue of the Star of my negligence, I again enter on the pleasing task; and in accordance with my proposed design, I wish first to address myself to those who have embraced the gospel, and connected themselves with the visible church of God.

In addressing you then as Christians, I address you under the highest and most distinguished title you can possibly have conferred upon you. And I have no followers or adherents, who are not all blessed for ever. Allow me therefore to remind you of the position you occupy in the world as Christians—a position concerning which, your best and highest thoughts cannot be too frequently exercised. You have, I fear would have, cast off the abominations of heathenism, and embraced the religion of Christ, from deep conviction of mind as to its undoubted truth and essential importance—that it is in fact the only religion which can be advantageous to you in this world, and prepare you for an undisturbed and unbroken happiness in the next.

Most of you, if not all, have to a greater or less extent studied the evidences upon which the truth of Scripture and Christianity is based—evidences which, if viewed aright, carry the most satisfactory conviction to the mind, and dissipate all those doubts which would arise, from a mere partial view and consideration of it. And I have every reason to believe that you are, and will be, an unshakable guarantee to all around you, that you are perfectly satisfied as to the divine character of Christianity, and that you also are prepared to carry out its peculiar doctrines, precepts and observances, wherever you are, and under whatever circumstances you may be placed—*peculiar* I mean as contrasted with Hinduism and Buddhism. In studying these evidences, there must have appeared to every observant mind, one great peculiarity, characterizing Christianity, and which must have met your eye almost every page, and added no little strength to the convictions of your understandings. It is indeed the golden chain which runs through the whole, and which imparts such a thrilling interest to the humble, teachable, meditative reader. I refer to that high and distinguished morality, which the word of God inculcates, and enjoins on all its professed believers; and which might be styled *divine* from the high sublimity with which it impresses even the historical records—much more so the preceptive and doctrinal parts. This I think is peculiar to the Christian record,—at least, as far as I have been able to ascertain, it does not exist in the Hindu writings. And it is not certainly to be found in Mahomedanism or any other religion of human origin. It is almost impossible then, I think, for any biblical student—and such you are—overlooking this, and to neglect the *highest* and most strengthening the conviction of the mind, and so to the undoubted truth and divine origin of our religion; for that which is divine and holy in its operations and effects, must proceed from a Divine Author.

But let me not pass over a very important point, which requires your most careful attention. While I would invite you to study the evidences which have been adduced in favor of Christianity, you are desirous to extract the *best* and take it for granted, the conviction, full and entire though it be, is due to the truth of the gospel,—is all that is necessary to constitute you the true disciples of Christ. The head may be right, while the heart is wrong; the understanding may be clear, while the mind is dark; the reason may consent, while the soul may refuse its adherence to the truth. And this constitutes the difference between Christianity and other systems of religion. It is designed to correct the *heart*, and to the *head*, the judgment, the reason. You must not then regard it as a *theory*, on which the reason can expatiate, and on which the imagination may revel; but as that solemn reality,—that divinely prescribed and appointed system, which contains the covenant engagement between a ruined world and a deeply beneficent and compassionate Creator,—that scheme on which are impressed and stamped the marks of highest wisdom, as well as of the simplest and purest love. It is a plan of grace which manifests forth in the richest manner, the goodness and loving kindness of God. The fact as to the truth of Christianity, and its divine character, is placed in your own hands; and you may possess as clear evidence that it is from God, as you can of your own existence. "I fancy man," says Christ, "will do his will, he shall know of the doctrine whether he will or not; and whether he speak of himself." If then, you are not merely Christians in name, but in reality—if you have embraced the gospel from the full conviction of your mind, that it furnished you with the *only* means of salvation; and if in humble dependence on his grace, you are seeking to do the will of God, as revealed to you in his word; you will then possess within yourselves, that evidence which nothing can gain away, and which will never be lost, and that inward testimony, which nothing can take away. But if you have already exceeded the limits of a truly, and will therefore subscribe myself,
Yours truly,
DELA.
December 31st, 1851.

STRANGE PERVERSION.—We have seen a letter from Madura which records a perversion that casts those of the Pasesites to Romanism quite into the shade. A Burgher, aged about 30, brother of a very respectable clerk in one of the public offices here, has not only turned Buddhist but has been *once* installed a Buddhist priest. He had mounted the yellow robes and was carried in grand procession from one temple to another, hundreds of priests with music and banners attending. The Singhalese priests, to make the most of their convert, gave out that he had been an English Protestant clergyman. He is doubtless the European alluded to recently by our Galle correspondent as having been seen in the jungle. He was probably starving and has become what the natives call a "rice convert," although he declared that the Protestants were going to hell and the Buddhists to heaven, and that he wished to save his soul. This shows his knowledge of Buddhism. He will soon tire of his position and forsake it.—*Colombo Observer.*

The second part of the article entitled "St. Peter, the Foundation of the Church," &c., although in type, we are obliged to leave on account of press of matter, till our next issue.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The papers by the last overland contain but little of special interest. We gather however a few items, principally from accounts of the reception of M. Kossuth, the Ex-Governor of Hungary by the municipalities of Southampton, Winchester and London occupy a very large space in the papers, and the speeches made on these occasions by M. Kossuth, Mr. Cobden, Mr. Crueskey the American Consul, and several others possess great interest. The reception of this distinguished foreigner by the liberal part of the English nation was very enthusiastic, and his speeches, which were quite long, gave great satisfaction to the multitudes who listened to them. The accuracy and eloquence with which he spoke the English language, astonished every one who heard him. *The Examiner* says, "He has admirably represented, in his person those gallant exertions of his countrymen to which this journal has given a strenuous and unvarying support during the last three years. Not a word has fallen from him that could throw the shadow of a doubt or stain on the objects or character of that great continental struggle. If we were predisposed to find him welcome his manner while amongst us, has given him a yet more distinguished claim upon our cordiality."

M. Kossuth was expected shortly to take his departure for the United States of America, where his reception would in all probability be equally cordial and enthusiastic.

The surplus funds arising from the Great Exhibition amount to £40,000, it is proposed to sell for the purposes of education in England for the benefit of the working classes.

Since the Great Exhibition, omnibuses have been established in London to convey passengers the whole length of Oxford street at a penny for each passenger.

The Right Honorable Fox Maule, Her Majesty's Secretary of War, has appointed Benjamin Hawes, Esq. to be his deputy. Of course he has resigned his situation as under-secretary in the Colonies Office.

Dr. G. G. Adell has commenced a prosecution for libel against the publishers of a pamphlet written by Dr. John Henry Newman.

The Peninsula and Oriental Navigation Company continue to pursue active and expensive measures for improving the overland route to India and China. The fear of rivals has operated upon them like a charm, and wonderfully increased their activity and lowered their pride, as well as the price of accommodation of their steamers.

The designer, the consulting engineer, and the contractor of the Crystal Palace have all received the honor of knighthood, and have become Sir Joseph Paxton, Sir William Cubitt and Sir Charles Fox, names that will long be remembered in the annals of industry and peace.

Prince Albert has suggested to the Society of Arts a series of lectures on the main points of the Exhibition. Arrangements have already been made with Mr. Playfair, Dr. Royle, Dr. Lindley, Professor Selby, Professor Ansted, Mr. D. Wyatt, Mr. O. Jones and Mr. H. Cole to take part in the anticipated series of lectures.

It is reported that the triumphant issue of the Great Exhibition has determined the Americans to make an attempt to get up a rival or supplementary Exhibition for next year in New York.

FRANCE.—A new ministry has been formed in France. President Bonaparte proposes to repeal the law restricting the suffrage of the people and to cast himself upon the whole country for re-election to the presidency.

HUNGARY.—The Hungarian party in the Austrian Empire is gaining strength and courage. Hungary makes no claim to an independent political existence, but requires an independent internal government, the maintenance of its own judicial system, civil matters and the independent administration of its own affairs.

HAVERLY.—The king of Hanover, formerly the Duke of Cumberland, is said to be seriously ill. He is now 81 years of age and cannot, in all probability, live much longer.

ITALY.—The state of Italy is said to resemble that of a slumbering volcano throughout the Peninsula. Its supposed French troops will soon be withdrawn and their place soon be supplied by British and Neapolitan troops.

Among the deaths we observe that of the Dutchess of Angoulême, Sir Edward Cromwell Disbrowe G. C. H. her Majesty's minister at the Hague, and the Right Honorable Charles Hope.

From the *Friend of India* we learn that intelligence has been received from China indicating the abdication of Manchu Emperor, and that the rebel leader in Quangsai, a descendant of the first Manchu Emperor, had secured the throne of China. There is a report of a conspiracy against the imperial government at St. Petersburg. It is said to be amongst the nobility and quite extensive.

HOMEOPATHIC HOSPITAL AT CALCUTTA.—There is published in the *Friend of India*, a prospectus for a "Native Homeopathic Hospital and Free Dispensary at Calcutta," to be conducted by C. Fabre Tonnere, M. D. The editor of the *Friend* speaks well of the project and of the homeopathic practice. Homeopathy is a recently introduced system of medicine, and is defined to be, "The doctrine or theory of curing diseases with very minute doses of medicine, by producing in the patient affections similar to those of the disease."

A RARE SIGHT.—The planet Mercury, now in its retrograde course, and rapidly approaching the sun, may for a few days be seen near the western horizon—a few degrees below Venus now the evening star—both Venus and Mercury are in the constellation Sagittarius. Mercury will soon be lost in the sun's rays, and be in conjunction with it on the 6th of January.

PROFANE SWEARING.—Of all the dark catalogue, there is no more vile and execrable than this. It commonly does, and loves to cluster with other sins, and he who looks up and insults his Maker to his face, needs but a little more improvement to make him a finished devil.—*Dr. Cox.*

MISCELLANEOUS ITEMS OF NEWS.

From the *Friend of India*.
The *Englishman* states that the *Tranocore*, which has arrived from Sydney, has brought out a lump of pure gold, weighing fifty-seven ounces, or nearly two seers and a half, found in the Australian gold fields. The whole male population of Sydney is said to have deserted the town, and thousands of immigrants are expected from the Southern Colonies. New gold fields are being perpetually discovered, and a geologist, thoroughly acquainted with the local peculiarities of the soil, has stated his opinion, that gold will be found in large quantities at Port Phillip. It appears from an account evidently accurate, that gold to the value of £40,000 has been shipped for England on board the *Bondicar*. A Colonial Mint is already talked of, and the papers contain nothing but advertisements of the sale and purchase of gold dust. A gold circular, signed George Lloyd, makes the total export of gold from Sydney up to 30th August £68,000.

The London *Morning Chronicle* has obtained a proof sheet of an article in the forthcoming number of the *Edinburgh Review*, upon the great Exhibition, and in noticing it, the journalist takes occasion to give some illustrations of the power of a modern printing establishment. The first complete copy of the official catalogue was ready at ten o'clock on the night of the last day of April, and ten thousand copies completely bound, were delivered in the Crystal Palace on the following morning. Of the catalogue in its various forms, not less than 250,000 copies have been sold.

The *Bombay Times* quotes from a statistical paper by Col. Sykes, the following singular testimony to the good effects of temperance upon the health of the European troops in India. It was stated at the hundredth anniversary of the enrolment of the 1st Fusiliers, that in 1847, that regiment had lost only six men out of 892, or less than one per cent. This remarkable healthiness was attributed to the formation of a temperance and teetotal society within the regiment.

The *Citizen*, under his local head, reports that two hundred and fifty European sailors have been engaged in Calcutta, for the steamers proceeding to Rangoon, and they left the Burrā bazar in a sort of triumphal procession, all in carriages, and we dare say none the better for the liquor stores of the bazar. The men were, however, in high spirits, and their departure will doubtless, conduce greatly to the peace of Calcutta.

The *Ceylon Times* has heard, that a native Singalese lately found a sapphire near Ratanapoor of about two pounds weight! The fortunate finder has sold it to some still more fortunate person for £140. Such a jewel, if perfect, would be a prize for the wealthiest of crowned heads, but it is scarcely possible that it should be without a flaw.

SURGICAL SKILL.—We extract the following illustrations, from among several others published in the Colombo Observer, shewing the great value of European medical science to the natives of the island. And in this connection, it gives us pleasure to mention that the hospital of the Jaffia Friend-in-Need Society is conferring a great benefit upon this community. From the Society's Ninth Annual Report just published, it appears that during the year ending August 31st, there were treated at the hospital one thousand and thirteen cases. And this, it should be remembered, is the first year of the hospital's operation. The number will doubtless be much increased hereafter, as the fame of the establishment shall be spread abroad. This Report contains much valuable information, and is worthy the attention of an intelligent public. But to the extracts, which are as follows.

A woman in a fit of anger, had pulled a boy's arm violently when the limb bent at the elbow joint and remained fixed—the hand being drawn tightly towards the shoulder. The boy was brought in this state to a certain house at Mutwal, where an individual taking up an ebony ruler from the table, pressed it down, without giving pain, between the bent part of the arm, till it was near the elbow joint, when the limb straightened and perfect mobility was restored, to the delight of the anxious parents who manifested their joy and gratitude by tears.

A coolly bitten by a poisonous snake was brought writhing with pain. A little piece of flesh was cut out when the pain almost immediately subsided, and the man experienced no further inconvenience.

A Buddhist priest came all the way from near Donra some 150 miles to Colombo, with a running sore in the lower part of his face, which had existed for a long time, and on which had been exhausted all the resources of native art. A very slight examination was sufficient to show that the disease was owing to the stump of a tooth. This was extracted and the sore healed up in a few days.

A candid spirit is bright and radiant as the sunbeams; an envious spirit dark and lowering as the electric cloud.

Printed and Published at the American Mission Press, Manepay, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.